

[Arne Bjerregaard]

økonomiske kredsløb. Det tyder på væsentlige mangler i vores kommunikationssystemer, og det tyder på en væsentlig mangel på fleksibilitet og omstillingsevne i den vestlige verdens økonomiske systemer. Det er vi nødt til at erkende. For intet, intet som helst i den øvrige udvikling i verden betinger en økonomisk nedtur som den, hele verden i øjeblikket er inde i.

Selv om vi uomtvisteligt må følge andre lande nedad – det er i alt fald vores opfattelse i kristeligt folkeparti, at det kan vi ikke undgå – mener vi dog ikke, det er naturgivet, at vi bør ligge forrest i nedturen. Vi bør selvfølgelig gøre, hvad vi kan for at være sidst i køen på nedturen, for den, der er sidst i køen nedad, er jo den første i køen, når det om muligt går op ad igen.

Det er den politik, kristeligt folkeparti ønsker at medvirke til. Selv om det er arbejdsløsheden, man skal snakke om, kan man ikke snakke om den isoleret. Vi er nødt til at se på årsagen til arbejdsløsheden, på sammenhængen i vores politik, ikke blot sammenhængen herhjemme i Danmark, men sammenhængen i de vestlige landes økonomiske politik.

Vi må sige, at der herhjemme på grund af såvel stor udenlandsk som indenlandsk gæld, høj beskatning, direkte som indirekte, ikke er mange politiske, økonomiske strenge at spille på. I realiteten er der faktisk kun den indkomstpoltiske streng at spille på plus en del af den finanspolitiske, nemlig besparelser. Vi ved jo, at vi ikke kan øge skatterne for på den måde at skabe beskæftigelse på bestemte områder. Det er ikke muligt længere. Derfor har vi faktisk kun disse to muligheder: at føre en vis indkomstpoltik og gennemføre visse besparelser, hvori vi erkender, at besparelserne, uanset hvordan de foretages, har kontraktive virkninger, som mere eller mindre ophæver de tilsyneladende positive effekter.

Men vi må spille på de politisk-økonomiske strenge, som vi har, og det er den politik, regeringen nu søger at føre og vi som regeringsparti har anbefalet regeringen at føre, og som vi også anbefalede den tidligere regering at føre. Vi tilsluttede os en sådan politik, når den ville føre den, bl.a. i 1979, da man ville gennemføre bortfald af visse dyrtidsportioner. Det viste sig også at have en heldig effekt på vores konkurrenceevne.

Derfor må vi sige, at den politik, som regeringen nu fører, i sit væsentlige indhold ikke adskiller sig så forfærdelig meget fra den tidligere regerings ideer. Det er vi da nødt til at erkende, men vi er også nødt til at erkende, at den tidligere regering efterhånden synes at være lammet af stedse at skulle føre krisepolitik, og handlekraften stod ikke i forhold til de ideer, som man fremlagde, hvorimod den nye regering viste mod og handlekraft og søgte og stadig søger at spille bedst muligt på vores sidste strenge på det politisk-økonomiske instrument. Lykkes det at spille endnu bedre, vil det påvirke beskæftigelsen på lang sigt i en positiv retning og vel at mærke beskæftigelsen i produktionserhvervene, ikke i det offentlige. På samme måde vil det også, vel at mærke hvis det stadig væk lykkes, påvirke betalingsbalancen, statsunderskuddet og dermed renten.

Jeg må selvfølgelig erkende, idet jeg ønsker at være fuldt ærlig, at den rentesænkning, vi har fået, trods alt ikke har så forfærdelig meget at gøre med vores politik herhjemme, men derfor er den alligevel velkommen, fordi den kan eliminere den øjeblikkelige kontraktive virkning af den nødvendige politik, som vi ønsker at være med til at føre.

Vi ønsker ikke at påstå, at den førte politik er udslag af enorm nytænkning, men det er en politik, som er affødt af den givne nødvendighed, og kun ved hjælp af den er det muligt for Danmark at passere andre lande eller lade andre lande passere på vej nedad i den økonomiske nedtur, som den vestlige verden, ja, næsten hele verden, er inde i, således at vi, når opgangstiden kommer, står bedre rustet til at modtage den, fordi vi har mindre arbejdsløshed, mindre underskud og bedre handelsbalance end de fleste andre lande.

Arbejdsløshed er ikke et isoleret problem. Arbejdsløshed er et produkt af den økonomiske politik herhjemme og i andre lande. Den hidtil førte politik har givet os den stadig stigende arbejdsløshed, derfor kan man ikke komme og beskyldte den nye regering for, at det er den, der producerer arbejdsløshed. Det må den tidligere regering, som det allerede er sagt, tage sit medansvar for, og vi, som har været med til at hjælpe den tidligere regering på den ene eller den anden måde, må også tage et medansvar for, at vi ikke har løst ar-